

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ №4

София, 18 февруари 1993 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Членове: Младен Данаилов

Милчо Костов

Цанко Хаджистойчев

Станислав Димитров

Нено Неновски

Теодор Чипев

Милена Жабинска

Любен Корнезов

Пенчо Пенев

Александър Арабаджиев

при участието на секретар-протоколчика Стойка Белова разгледа в закрито заседание на 11 февруари 1993 г. к.д. №26/1992, докладвано от съдията Любен Корнезов.

Постъпило е искане от Министерския съвет „на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 и 3 и по чл. 150 от Конституцията на Република България, Конституционният съд да даде тълкуване по прилагането на чл. 100, ал. 1 и 3 и чл. 105, ал. 2 от Конституцията на Република България, дали президентът на Републиката или Министерският съвет е оправомощен да ръководи в мирно време въоръжените сили, Националната служба за сигурност, Националната служба за охрана, Националната разузнавателна служба и Националната полиция" (Решение №387/24 септември 1992 г. на Министерския съвет и молба до Конституционния съд, подписана от

министър-председателя). След образуване на делото в Конституционния съд се получи писмо от 25 септември 1992 г. на министър-председателя до президента на Републиката, в което ръководителят на правителството поставя пред държавния глава въпросите, повдигнати с Решение № 387/24.IX.1992 г.

С определение от 29.IX.1992 г. Конституционният съд е определил искането като спор за компетентност между Правителството и Президента на Републиката по чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията и е задължил Министерския съвет да представи писмени доказателства, че е проведено предвиденото в чл. 17, ал. 3 от Закона за Конституционния съд, обсъждане на спора и резултатите от него.

С молба № П-03-144/6.11.1992 г. Министерският съвет на Република България уведомява Конституционния съд, че по вина на другата страна не е проведено обсъждане на спорните въпроси.

Президентът на Република България е изпратил своето становище с писмо № 11-00-3/22. 01.1993 г. В него се излагат съображения, че във вида, в който е направено искането на Министерския съвет, е недопустимо Конституционният съд да се произнесе с решение по съществуващото на спора и отхвърля обвинението, че той е причина за несъстоялите се разговори по спорните с правителството въпроси.

С Решение № 41 от 8.02.1993 г. Министерският съвет оттегля искането си до Конституционния съд да даде тълкуване по прилагането на чл. 100, ал. 1 и 3 и чл. 105, ал. 2 от Конституцията.

Конституционният съд счита, че производството по делото следва да бъде прекратено поради оттегляне на искането. Това оттегляне е направено от новото правителство, което е избрано от Народното събрание на 30 декември 1992 г., но то се явява правопреемник на предшестващото,

сезирало Конституционния съд. Сегашният Министерски съвет като правопреемник на бившия кабинет може да поддържа искането, да изразява становище по повдигнатите въпроси, вкл. и да оттегля искането.

В конкретния случай производството по делото е в началния етап от първата фаза на конституционния процес, преди да е даден ход на делото и конституирането на страните (чл.25, ал. 1, т. „а" от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд). Конституционният съд счита, че с оглед на конкретния предмет на делото и фазата, в която се намира производството, страната, която е сезирала съда, може да оттегли искането си. Оттеглянето на искането води до прекратяване на производството по делото.

По изложените съображения Конституционният съд

ОПРЕДЕЛИ:

Прекратява производството по конституционно дело № 26 от 1992 г.

Препис от определението да се изпрати за сведение на Министерския съвет и президента на Републиката.

Председател: Асен Манов